

The book is owned by ฤๅ Noname

Typed to Word Document by ฤๅ Noname

Converted to PDF Format by webmaster@samgler.org

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai history.

สำนักพิมพ์ ประพันธ์ศาสตร์

สามเกลอ พล, นิกร, กิมหงวน

ถิ่นสถัม

ป.อินทรปาติด

ก่อนจะออกจากบ้านไปตรวจงานตามบริษัทต่าง ๆ สีสหายได้เข้ามา
ชุมนุมกันอยู่ในห้องนอนของเจ้าคุณปัจฉิม ๙ พล, นิกร, กิมหงวน และศาสตราจารย์
ดิเรกต่างแต่งสากลชุดสีเทาเข้ม ขณะนี้เจ้าคุณปัจฉิม ๙ กำลังยืมผูกเหล็กไทเงื่อน
กะลาสีอยู่ที่หน้ากระจกแต่งตัว ท่านสวมกางเกงขาวยาวสีทลาย เสื้อเชิ้ตแขนยาวสีขาว
ถึงแม้ศีรษะของท่านจะล้านเลี่ยนเป็นมันแพล็บ แต่ท่านเจ้าคุณก็สง่าภาคภูมิไม่น้อย
ใครเห็นก็ต้องรู้ว่าท่านเป็นผู้มีศถาบรรดาศักดิ์ และมีเงิน

เจ้าแห้วยืนอยู่ข้าง ๆ เจ้าคุณปัจฉิม ๙ มือขวาถือเสื้อสากลสีทลายซึ่งอยู่ในขอ
แขวน คณะพรรคสี่สหายนั่งรวมกันอยู่บนโซฟา

นั้นทการรยาคุชีวิตของ พ.อ.พลพาตัวเข้ามาในห้องนอนของเจ้าคุณปัจฉิม ๙
อย่างร้อร่น หล่อนหยุดยืนอยู่เบื้องหน้าสี่สหายแล้วกล่าวกับพลทันที

“พลคะ พลจำคุณศิริจันทร์ได้ไหม”

คนที่ใช้ชื่อนี้มีไม่มากนัก เมื่อนั้นทถามเขาเช่นนี้พลก็ลืมตาโพลง

“คุณจันทร์เมียอ้ายยศไช้ไหม”

“คะ โถ – น่าสงสารเหลือเกิน คุณยศไช้ให้คุณศิริจันทร์เอาจดหมายมาให้พล
คะ นั้นเห็นที่แรกนึกว่าขอทานเสียอีก อดีตแห่งความรุ่งเรืองไม่ได้มีเหลืออยู่เลย แก่เฒ่าร่วง
โรยเหมือนกับยายแก่ ฟันฟางหักเกือบหมดปากคะ”

พลพยักหน้ารับทราบ

“ก็ควรจะเป็นอย่างนี้ คนที่เคยร่ำรวยเมื่อยากจนลงจิตใจก็ซำรุดทรุดโทรม”

นิกรพูดเสริมขึ้นทันที

“อ้ายยศมันจองหงอนนะพี่นั้น หลังจากเขาสิ้นเนื้อประดาตัว ฉันทกับพลพยายาม
ให้ความช่วยเหลือเขา แต่เขาปฏิเสธ มันว่ายังงี้รู้ไหม มันว่ามันล้มลงไปเองมันก็ควรจะถูก
ขึ้นมาจากโดยไม่ต้องมีใครประคอง”

อาเสี่ยกล่าวถามนั้นททันที

“นายยศคนนี้ใครกันครับ”

“เพื่อนเก่าแก่ของพลกับนิกรคะ แต่ไม่ได้พบกันเกือบ 20 ปีแล้ว พบกันตอน
สุดท้ายก็อยู่ในระหว่างสงคราม คุณยศหมดตัวแล้ว”

“อ้อ อ้ายพลเคยเล่าเรื่องเพื่อนคนนี้ให้ผมฟังเหมือนกัน”

นั้นทหันมาพูดกับสามีของหล่อน

“รีบลงไปหาคุณศิริจันทร์เถอะคะ แก่ดีใจมากเท่าที่นั่นกับน้องไฟให้การต้อนรับ
แกด้วยดีเหมือนอย่างแต่ก่อน คุณยศกำลังไม่สบายมาก และหมดที่พึ่งแล้วคะ จึงให้คุณ
ศิริจันทร์ถือจดหมายมาให้พล”

พลหันมาทางนิกรเพื่อนเกลอของเขา

“ลงไปข้างล่างเถอะอ้ายกร ถ้าคุณจันทร์ได้เห็นหน้าเรา และได้รับการต้อนรับจากเราเป็นอย่างดี เธอคงจะชื่นใจไม่น้อย คนที่กำลังยากจนมักจะเป็นคนที่เพื่อนฝูงญาติพี่น้องลืมหมดแล้ว แต่เราไม่ใช่คนอย่างนั้น เมื่อเป็นเพื่อนแล้วจะยากดีมีจนอย่างไรก็ต้องเป็นเพื่อนของเราเสมอ”

นิกรทำหน้าที่

“อ้อ ไม่น่าสนใจไฉน เราเป็นเศรษฐีมีทั้งยศมีทั้งเกียรติ เราควรจะต้องคบแต่คนที่มั่งคั่งระดับเดียวกับเราเท่านั้น”

พลหัวเราะหึ ๆ

“เดี๋ยวก็ถีบโครมเข้าให้เท่านั้นเอง”

สองสหายต่างลุกขึ้นพากันเดินตามนั้นทาออกไปจากห้องนอนของท่านเจ้าคุณปัจฉิม ๓ ซึ่งขณะนี้ท่านเจ้าคุณแต่งตัวเสร็จเรียบร้อยแล้ว ท่านกำลังเก็บเอกสารบางอย่างบนโต๊ะทำงานไว้ในกระเป๋าเอกสารเพื่อนำมันติดตัวไปด้วย

ที่ห้องรับแขกอันโอโถงหรูหราของบ้าน “พัชรภรณ์”

ประไพ การุณวงศ์ เมียรักของนิกรกำลังต้อนรับสุภาพสตรีในวัยเดียวกับหล่อนคนหนึ่งซึ่งแต่งกายด้วยเสื้อกระโปรงเก่า และขาดวันเต็มไปด้วยความสงบเสงี่ยมเจียมตัว

ประไพนั่งอยู่บนเก้าอี้หวม แต่แขกผู้มาหา หรือศิริจันทร์นั่งพับเพียบเรียบร้อยอยู่บนพรมปูพื้นอายุของประไพอ่อนกว่าศิริจันทร์เพียงปีเดียวเท่านั้น แต่ความสมบูรณ์พูนสุขทั้งทางกาย และใจทำให้ประไพยังสวยสดขึ้น ส่วนศิริจันทร์ถ้าเป็นรถยนต์เก่า ๆ ก็เป็นรถที่เจ้าของขายเชื่องงไปนานแล้ว หล่อนไม่มีสังราศีเหลืออยู่เลย ทั้ง ๆ ที่อดีตของหล่อนเคยเป็นเศรษฐีมาแล้ว

เมื่อนันทาพาสามี และน้องชายของหล่อนเข้ามาในห้องรับแขก ศิริจันทร์ก็แสดงท่าทีเต็มไปด้วยความอับอายขายหน้า หล่อนกระพุ่มมือไหว้สองสหายอย่างนอบน้อม พล, นิกรรีบรับไหว้ทันที

“สวัสดิ์ครับคุณจันทร์” พ.อ.พลทักหล่อนอย่างสนิทสนมเหมือนเช่นเคย “โปรดนั่งบนเก้าอี้หวม หรือโซฟาเถอะครับ วันเวลาที่ผ่านมามีไม่ได้ทำให้ผมลืมยศและคุณเลย ยศยังเป็นเพื่อนรักเกลอเก่าของผมเสมอ แต่ที่เราขาดการติดต่อกันก็เพราะผมไม่อาจจะทราบที่อยู่อันแน่นอนของเจ้ายศเขา”

สาวใหญ่ในวัยตึกสงัดทำตาแดง ๆ เหมือนกับจะร้องไห้

“ขอบพระคุณคะคุณพล ดิฉันไม่นึกเลยว่าดิฉันจะได้รับการต้อนรับอย่างอบอุ่นเช่นนี้ พออย่างเข้ามาในบ้าน “พัชรภรณ์” ดิฉันก็เต็มไปด้วยความหวาดหวั่นกลัวจะถูกตะเพิดออกจากบ้าน”

พลกับนิกร และนันทาต่างทรุดตัวนั่งบนโซฟาตัวเดียวกัน แล้วนิกรก็กล่าวกับเมียเพื่อนว่า

“ผมกับอ้ายพลไม่เคยลืมเพื่อนแม้แต่คนเดียวครับ จะยากดีมีจนอย่างไรก็ต้องเป็นเพื่อน เพื่อนเก่าของผมบางคนเป็นขอทานนั่งเป่าขลุ่ยร้องเพลงขอสตางค์เขาที่ตีนสะพานพุทธ ผมเจอเข้าผมยังกระโดดกอดคอแล้วช่วยร้องเพลงขอทานหาเงินให้เขาตั้งหลายบาท เพื่อนมันต้องยังงี้ครับ”

พลโบกมือห้ามนิกรไม่ให้พูด เขากล่าวกับศิริจันทร์อย่างเป็นทางการว่า

“ผมทราบว่ายศใช้ให้คุณนำจดหมายมาให้ผม”

“ค่ะ ดิฉันมอบให้คุณนั้นแล้ว แต่คุณนั้นเห็นจำหน้าของเฉพาตัวก็ไม่ยอมรับ” พุดจบหล่อนก็คลานเข้ามาหาพลส่งจดหมายซองสีฟ้าเปิดผนึกฉบับหนึ่งให้เขาอย่างพิถีพิถัน “นี่ค่ะจดหมายของพี่ยศ”

พลรีบดึงกระดาษสีเดียวกันออกมาคลี่ออกแล้วอ่านข้อความในนั้น ยศได้ใช้คำพูดอย่างคารวะนอบน้อมโดยไม่ได้ถือว่าพลเป็นเพื่อนเก่า เขาขอเงินพล 100 บาทเพื่อนำไปรักษาตัวเนื่องจากเขาป่วยเป็นไข้หวัดใหญ่มาเดือนกว่าแล้ว

พ.อ.พลจบจดหมายของเพื่อนเก่าด้วยความเศร้าใจ แล้วส่งจดหมายให้นิกร เขากล่าวกับศิริจันทร์ว่า

“ยศได้หมอบที่ไหนรักษาหรือเปล่า”

“เปล่าค่ะ แกวินิจฉัยโรค และสั่งยารักษาตัวเอง”

“ทำไมคุณไม่แนะนำให้แก่ไปหาหมอล่ะครับ”

ศิริจันทร์ผินหัวเราะ

“คุณพลหมายถึงโรงพยาบาลหรือคะ พี่ยศไม่ยอมไปหรอกค่ะด้วยนิสัยจองหอง และถือตัวของแกนั่นเอง แกบอกว่าแกยอมตายอยู่ที่บ้าน ไปโรงพยาบาลพิธีต้องมากมายนัก ต้องเสียเวลาครึ่งก่อนวัน แล้วยังจะถูกนางพยาบาล หรือหมอตวาด หรือดูเอาอีกแถมเคยโดนมาแล้วค่ะ”

ประไพพุดเสริมขึ้น

“สถาบันทุกแห่งก็ต้องมีคนดี และคนเลวทั้งนั้นแหละค่ะคุณจันทร์ หมอ และพยาบาลที่อัธยาศัยดีก็มีอยู่มาก”

นิกรอ่านจดหมายพลางพุดพลา

“อ้ายยศมันไม่ใช่หมอ มันบอกว่ามันเป็นไข้หวัดใหญ่ ความจริงมันอาจจะเป็นโรคจิตสติว หรือเป็นมะเร็งที่มดลูกก็ได้ เราไม่ใช่หมอ เราจะวินิจฉัยโรคได้อย่างไร”

พลกล่าวถามศิริจันทร์เบา ๆ

“คุณทราบไหมครับว่า ยศมันป่วยเป็นอะไรแน่”

“ดิฉันเข้าใจว่าไข้หวัดค่ะ แต่จะไข้หวัดเฉย ๆ หรือไข้หวัดใหญ่ดิฉันไม่ทราบ มีอาการเข้าคลุมเครือทุกวัน ทานยาตั้งหลายอย่างก็ไม่ค่อยยังชั่ว บริษัทเขาส่งผู้แทนมาเยี่ยมพี่ยศค่ะ เขาบอกว่าเขาสนใจในการป่วยไข้ของพี่ยศ แต่ว่า.....บริษัทจำเป็นต้องรักษาผลประโยชน์ของบริษัท ฉะนั้นถ้าสิ้นเดือนนี้พี่ยศยังไม่หายป่วย บริษัทก็จำเป็นต้องปลดพี่ยศออกจากงาน”

นิกรพุดโพล่งขึ้นมาทันที

“ยศทำงานอยู่ที่ไหนครับ ได้เงินเดือนเท่าใด”

ศิริจันทร์มองดูเขาด้วยแววตาเศร้า ๆ

“บริษัทวิศวการโยธาจกัจะ เงินเดือนหรือคะ 600 บาทค่ะ”

“ว่า – ทำไมเงินเดือนมันน้อยนัก บริษัทใหญ่ ๆ อย่างนั้นยศมันควรจะดำรงตำแหน่งเป็นผู้อำนวยการ หรืออย่างน้อยก็ผู้จัดการบริษัท”

ความเงิบเกิดขึ้นชั่วขณะ พ.อ.พลจึงกล่าวกับภรรยาของเพื่อนเก่า

“ผมจะพาเพื่อนผมอีกสองคน และญาติผู้ใหญ่ของผมอีกคนหนึ่งไปเยี่ยมยศด้วย คุณนั่งคุยกับมัน และคุณไฟสักกรุณาครับ ผมรับรองว่าผมจะให้ความช่วยเหลือทุกสิ่งทุกอย่าง”

อย่าง ผมจะให้เพื่อนของผมคือต็อกเตอร์จิเรกรักษาเขาให้หายป่วย และเราจะให้ยศไปทำงานที่โรงแรมสี่สหายของเรา”

ศิริจันทร์ประนมมือไหว้พลอย่างซาบซึ้งใจ

“ดิฉันกราบขอบพระคุณค่ะ ไม่นึกเลยว่าจะได้รับความเมตตาปราณีจากคุณอย่างมากมายเช่นนี้”

พลลุกขึ้นยืนแล้วยกมือตบศีรษะนิกรเบา ๆ

“กันจะขึ้นไปตามพวกเราไปเยี่ยมยศ ความจริงคุณอาภิหมอ และอ้ายหงวน น่าจะรู้จักยศมานานแล้ว แต่ไม่มีโอกาสที่จะได้พบปะกันนั่นเอง”

ในช่วงโมงเดียวเท่านั้นเอง คาติลแล็คแก๊งสี่ฟ้าหม่นคันใหม่เอี่ยม ก็พาสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ และเจ้าแห้วพร้อมด้วยศิริจันทร์มายังถิ่นสลัมแห่งหนึ่ง

มันเป็นถนนซอยกว้างประมาณ 4 เมตร และเป็นถนนคอนกรีต สองฟากฝั่ง ถนนล้นแต่บ้านเล็กเรือนน้อยปลูกเบียดเสียดอัดเยียดกัน มีซอยเล็ก ๆ ติดต่อกัน และแยกไปหลายทาง ถิ่นนี้คือที่อยู่ของคนจนทั้งคนไทย และคนจีน มีตลาดเล็ก ๆ จำหน่ายอาหารสด และอาหารที่ปรุงแล้ว ตามซอยเล็กซอยน้อยมีน้ำคร่ำท่วมใต้ถุน เศษขยะมูลฝอยทิ้งกันเกลื่อนกลาด

เมื่อคาติลแล็คแก๊งแล่นมาจอดหน้าบ้านพักของนายยศ เทวฤทธิ์ พวกคนจนก็พากันมองดูรถแก๊งราคาล้านด้วยความตื่นเต้น ทุกคนเว้นแต่เจ้าแห้วต่างพากันลงจากรถ ศิริจันทร์เดินนำหน้าพาคณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ตรงมาที่เรือนชั้นเดียวหลังหนึ่ง ซึ่งเป็นเรือนแบบโบราณมีนอกชาน และประตูรั้วนอกชาน อยู่ห่างจากถนนซอยราว 3 เมตร บ้านเก่า ๆ หลังนี้ เป็นบ้านเช่าราคาเช่าเดือนละ 250 บาท ไม่มีรั้ว หรือบริเวณบ้าน ปลูกอยู่ในเนื้อที่จำกัด ที่ว่างตอนหน้าบ้านติดกับถนนซอยเป็นที่ทิ้งขยะมูลฝอย ในถิ่นสลัมนี้ไม่มีคฤหาสน์ หรือบ้านใหญ่ ๆ มีแต่ตึกแถว หรือห้องแถวสองชั้น บ้านเล็กเรือนน้อยปลูกเบียดเสียดอัดเยียดกัน แต่ละหลังชำรุดทรุดโทรมผุผังแล้ว ถ้าเกิดเพลิงไหม้ก็คงจะเป็นเหยื่อเชื้อเพลิงอย่างดี ทางกรมได้ดำริมานานแล้วที่จะให้บรรดาชาวถิ่นสลัมทั้งหลายอพยพย้ายไปอยู่ที่อื่น แต่รัฐบาลยังไม่มีเงินงบประมาณที่จะจ่ายให้เป็นค่าเรือถอน หรือค่าขนย้ายเป็นรายครอบครัวเนื่องจากเป็นเงินหลายล้าน

ท่ามกลางกลิ่นเหม็นของน้ำคร่ำ และขยะมูลฝอย ท่ามกลางเสียงจ๊อกแจ๊กจ้อแจเสียงกู่ตะโกนตลอดวัน ยศ เทวฤทธิ์ก็บกรอบครัวของเขาได้อาศัยอยู่ที่นี้มาเกือบ 3 ปีแล้วจนเคยชินกับสภาพต่าง ๆ และสิ่งแวดล้อม ที่นี้เต็มไปด้วยนักเลงอันธพาล โดยเฉพาะพวกวัยรุ่น เด็กหนุ่มเหล่านี้รูปร่างแข็งแรงแต่ไม่ยอมประกอบอาชีพ เขามีชีวิตอยู่ได้อย่างน่าประหลาด มีเงินกินกาแฟเครื่องดื่ม และซื้อบุหรี่สูบ มั่วสุมกันตามร้านกาแฟ หรือตามบ้านเช่าที่เด็กหนุ่มเหล่านี้เช่ารวมกัน

ศิริจันทร์พาสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ขึ้นบันไดไปบนเรือนพักของหล่อน ประตูรั้วนอกชานเปิดไว้ทั้งสองบาท ศิริจันทร์รับน้ำเสื่อจันทบุรีผืนใหญ่มาปูที่หน้าระเบียงหน้าห้องบนพื้นนอกชาน แล้วกล่าวกับทุก ๆ คนด้วยความกระดากอายว่า

“สภาพความเป็นอยู่ของเราเลวเต็มทนค่ะ ไม่สมควรที่พวกคุณอา และพวกคุณ ๆ มาที่บ้านดิฉันเลย เชิญนั่งซีคะ”

นายพลดิเรกยิ้มให้หล่อน

ความมั่งมีของคนเราไม่สำคัญหรอกครับคุณจันทร์ เมื่อนิกรกับพลเป็นเพื่อนกับคุณยศ และคุณมาแต่ก่อนก็ขอให้มันใจเถิดว่า ผมและอำมพรนั้นก็คือเพื่อนที่ดีของคุณ และคุณยศด้วย”

“ขอบพระคุณค่ะคุณหมอ นั่งก่อนนะคะ ดิฉันขอเข้าไปบอกพี่ศให้รู้ตัวเสียก่อน”

ศิริจันทร์ก้าวขึ้นบนยกพื้นหน้าระเบียงเรือนแล้วเดินเข้าไปห้องนอนของหล่อน นิกรถือวิสาสะติดตามเข้าไปด้วย พล, กิมหงวน, นายพลดิเรก กับเจ้าคุณปัจฉิม ๓ ต่างนั่งรวมกันบนเสื่อจันทบุรีผืนนั้น

ภายในห้องนอนแคบ ๆ ห้องนั้น สุภาพบุรุษในวัยเดียวกับนิกรรูปร่างผอมบางเหมือนคนอมโรคคนหนึ่งได้นอนล้มตานั้นเฉยอยู่บนเตียงไม้ขนาดกว้าง 5 ฟุตซึ่งเตียงนี้ได้ต่อขึ้นด้วยฝีมือหยาบ ๆ ปูด้วยพรมน้ำมันสีเขียว มีที่นอนม้วนอยู่ทางหัวเตียง เขาผู้นี้คือนายยศ เทวฤทธิ์เพื่อนรักเกลอเก่าของพล, นิกรนั่นเอง การล้มเจ็บคราวนี้ทำให้สุขภาพของยศทรุดโทรมไปมาก เขาซุบผอมลง หนวดเคราขึ้นเขียวครึ้ม

“ไหนล่ะครับยศ” นิกรถามศิริจันทร์เบา ๆ

“ก็นอนอยู่นั้นยังไงล่ะคะ”

นิกรสะดุ้งโหยง

“อ้าว ผมนี่กว่าแขกชายถั่วมัน ๆ เสียอีกเห็นหนวดเครารุงรัง”

ศิริจันทร์ผินยิ้ม

“ตั้งแต่ล้มเจ็บคราวนี้พี่ไม่ได้โกนหนวดเคราเลยคะ”

“อ้อ แล้วขนจิกกะแระล่ะครับโกน หรือถอนทิ้งบ้างหรือเปล่า”

“ยังไงก็ไม่ทราบคะ” พุดจบหล่อนก็พานายจอมทะเล้นมาหยุดยืนหน้าเตียงคนไข้ “พี่ศ พี่ศคะ”

ยศพรวดพราดลุกขึ้นนั่ง นัยน์ตาของเขามองดูศิริจันทร์นั้นแข็งกร้าว เขายกมือชี้หน้าหล่อนแล้วกล่าวขึ้นด้วยเสียงอันดัง

“ฉันยังไม่ทันจะตายเลย พาแฟนใหม่ของเธอมาเยาะฉันแล้ว ศิริจันทร์จำอย่าทำกับฉันอย่างนี้ นี่ถึงความดีของฉันที่เคยมีต่อเธอมาแต่ก่อนบ้าง เวลารวยเธอเคยนั่งอยู่บนกองเงินกองทองมีสภาพเหมือนกับเทพธิดาองค์หนึ่ง เรายากจนเพราะฉันดำเนินนโยบายการค้าผิดพลาดไป ไม่ใช่เพราะฉันเอาเงินไปเล่นการพนัน หรือใช้จ่ายเงินอย่างอื้อลู่ฉุยแจกฉิม – พาอำมพรรูปหล่อคนนี้ออกไปข้างนอกเถอะ โปรดอย่าทรมานฉันด้วยวิธีนี้เลย”

“ปู่โธ” นิกรเอ็ดตะโรลั่น “ไม่ได้พบกัน 20 กว่าปีเท่านั้น แก่จ๋าฉันไม่ได้หรอกหรืออำมพร”

คนไข้สะดุ้งเฮือกเมื่อถูกระบุชื่อบิดาบังเกิดเกล้า เขาจ้องตาเขม็งมองดูนิกร และแล้วเขาก็โสมนัสใจเป็นล้นพ้น แต่เขาถือว่าสภาพฐานะระหว่างเขากับนิกรในปัจจุบันนี้นั้น ย่อมแตกต่างกันเหมือนฟ้ากับดิน ยศเป็นคนดี รู้จักการควรเว้นควรประพฤติ เขายิ้มให้นิกรแล้วยกมือไหว้อย่างนอบน้อม

“สวัสดิ์ครับคุณนิกร”

นิกรทำหน้าที่ชอบกล

“มิ่งไหว้ใครวะอำมพร”

“ก็ไหว้คุณนะซีครับ”

“โอ๊ย – ไหว้ทำไม ถ้าแกจะไหว้ฉันละก็แกควรจะไหว้หมาดีกว่า อย่า – อย่า
ไว้อ้ายเพื่อนเกลอ อย่าพินอบพิเทากันเป็นอันขาด กันยังเป็นเพื่อนที่ดีของแกเสมอ ต่อให้กัน
เป็นรัฐมนตรี หรือนายกรัฐมนตรีกันก็ไม่ลืมแก” แล้วนิกรก็ร้องตะโกนเรียกคณะพรรคของเขา
“คุณพ่อครับ พาอ้ายพลกับพวกเราเข้ามาเถอะครับ บ้านนี้ก็เหมือนกับบ้านของเราไม่ต้อง
เกรงใจใคร”

นิกรทรุดตัวลงนั่งบนเตียงยื่นมือให้ยศจับ ทั้งสองบีบมือกันแน่น เพราะยศนึก
ไม่ถึงว่าเพื่อนยังถือว่าเขาเป็นเพื่อนจึงทำให้ยศซาบซึ่งใจตื่นตันใจจนกระทั่งหยาดน้ำตาไหลริน
ออกมา

“เพื่อนรัก สภาพของกันยากจนอย่างนี้แกยังนับว่ากันเป็นเพื่อนอีกหรือนิกร”

นายจอมทะเล้นพยักหน้า

“ไม่มีปัญหาอะไร เพื่อนก็ต้องเป็นเพื่อนเสมอ หัวเราะอะไรจะยศ”

ยศสะอื้น

“เปล่า กันร้องไห้ไม่ได้หัวเราะ”

ทันใดนั้นเองพลก็พาเจ้าคุณปัจจนิก ๆ กับดร.ดิเรก และเสี่ยหงวนเดินเข้ามาใน
ห้องนอนของยศ เทวฤทธิ์ ศิริจันทร์รีบยกเก้าอี้กลมรวม 4 ตัวมาตั้งหน้าเตียงนอนแล้วเชิญให้
ทุกคนนั่ง แล้วหล่อนก็รีบออกไปหาน้ำมาต้อนรับตามมีตามเกิด

พลปราดเข้ามาจับมือกับยศด้วยความดีใจ

“เพื่อนรัก ดีใจมากที่ได้พบกับแก ตลอดเวลา 20 กว่าปีที่เราไม่ได้พบกัน
กันกับอาการพยายามสืบหาที่อยู่ของแกเสมอ เมื่อตอนสามโมงเช้าคุณศิริจันทร์ไปที่บ้าน
พอกันได้อ่านจดหมายของแกแล้ว กันก็รีบมาหาแกทันที ไม่มีอะไรที่แกจะต้องวิตกอีกแล้ว
กันและพวกเราจะช่วยแกทุกสิ่งทุกอย่าง”

ยศร้องไห้เหมือนเด็ก ๆ

“ขอบใจมากพล กันเคยโอหังจองหอง กันหกล้มที่ไรกันช่วยพยุงตัวกันลุกขึ้น
ได้ทุกทีไม่ยอมให้คนอื่นช่วย แต่กันล้มคราวนี้กันรู้ตัวว่ากันลุกไม่ขึ้นแน่ ๆ จึงจดหมายไป
รบกวนเพื่อน”

พลว่า “รู้จักกับคุณอาของกันเสียก่อนซี ท่านผู้นี้คือท่านเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ซึ่ง
แกก็คงได้ยินชื่อเสียงของท่านมานานแล้ว”

เขายกมือไหว้เจ้าคุณปัจจนิก ๆ อย่างนอบน้อม

“สวัสดิ์ครับคุณอา ถึงแม้ผมยากจนคุณอา ก็โปรดกรุณาคิดว่าผมเป็นหลานชาย
ของคุณอาคนหนึ่งนะครับ”

ท่านเจ้าคุณยิ้มให้เขา

“เรื่องจนไม่สำคัญหลานชาย เมื่อเธอเคารพรักอาเป็นอาของเธอ อา ก็จะถือว่า
เธอเป็นหลานของอาคนหนึ่ง”

นิกรยิ้มให้พ่อตาของเขา

“เมื่อก่อนสงครามเอเซียบูรพา อ้ายยศมันรวยมากนะครับ”

“อ้อ คำขายอะไร”

“เขาเอาทุกอย่างครับ ฝืนเถื่อนก็ค้า ทำของเล่นขายก็เอา หัวล้านจำลองของ
อ้ายยศวันหนึ่งขายได้ตั้งพันหัว”

เจ้าคุณปัจจนิก ๗ จู๋ปาก พลแนะนำคนไข้ให้รู้จักกับเสี่ยหงวนต่อไป
“นี่เพื่อนร่วมชีวิตของกัน อาเสี่ยกิมหงวนมหาเศรษฐีอันดับหนึ่งของประเทศ
ไทยอย่างไรล่ะ”

กิมหงวนกับยศต่างยกมือไหว้ซึ่งกันและกัน

“ผมเคยได้ยินชื่ออาเสี่ยในหน้าหนังสือพิมพ์อยู่เสมอแหละครับ ผมทราบมา
นานแล้วว่าอาเสี่ยเป็นเพื่อนกับพล และนิกร”

เสี่ยหงวนยิ้มแป้น

“บัดนี้ผมเป็นเพื่อนที่ดีของคุณคนหนึ่ง ผมพร้อมแล้วที่จะให้ความช่วยเหลือคุณ
แม้แต่เรื่องงานอาชีพของคุณ ผมทราบว่าบริษัทเขาจะปลดคุณออกจากงาน ถ้าสิ้นเดือนนี้คุณ
ยังไม่หายป่วยไปทำงานไม่ได้”

“ถูกแล้วครับ”

“ไม่ต้องแคร์ ปลดก็ปลด ผมมีงานใหม่เตรียมไว้ให้คุณทำแล้วคือตำแหน่ง
ผู้ช่วยผู้จัดการโรงแรม “สี่สหาย” ของเรา”

“โอโฮ ขอบพระคุณครับอาเสี่ย ผมจะทำงานได้หรือครับ มันเกินความรู้
ความสามารถของผม”

“ได้ไม่ได้ไม่สำคัญ ตำแหน่งผู้จัดการมีอยู่แล้ว อ้า – คุณรู้จักกับเพื่อนเราอีก
คนซี นี่ – คนนี้ครับ ตัวเล็กท่าทางซีโรคักจริงแต่ฉลาดเกินมนุษย์” แล้วอาเสี่ยก็พูดเสียงหนัก
แน่นเหมือนกรรมการห้ามมวยประกาศชื่อนักมวยที่จะขึ้นชก “ท่านผู้นี้คือพลตรี ศาสตราจารย์
ด็อกเตอร์ดิเรก ณรงค์ฤทธิ์ จอมนักวิทยาศาสตร์ และนายแพทย์ผู้ยิ่งใหญ่”

คนไข้มีขวัญ และกำลังใจดีขึ้น เขากับดร.ดิเรกต่างยกมือไหว้กัน และสัมผัส
มือกัน

“ผมสนใจในชื่อเสียง และเกียรติคุณของคุณหอมมานานแล้วครับ ผมได้อ่าน
ข่าววีรกรรมของคุณหอมกับคณะในหน้าหนังสือพิมพ์เสมอ ผมรู้สึกเป็นเกียรติอย่างยิ่งเชีย
วครับ ที่ผมได้มีโอกาสรู้จักกับคุณหอมในครั้งนี้”

นายพลดิเรกบีบมือยศแน่น

“ผมมาหาคุณก็เพื่อรู้จักกับคุณ และเป็นเพื่อนกับคุณ ซึ่งบัดนี้เราได้เป็นเพื่อน
กันแล้ว ผมจะเริ่มตรวจรักษาคุณละ แล้วก็บอกให้คุณสบายใจก่อนว่า ค่ารักษาค่ายา หรือค่า
ป่วยการใด ๆ ไม่คิด ฟรีทุกอย่าง ผมจะมาเยี่ยมคุณทุกวันเช้าเย็น และรับรองว่าคุณจะหาย
ป่วยในเร็ววันนี้”

ยศน้ำตาไหลพราก เขาปลาบปลื้มใจจนตื้นตันคอหอยพูดอะไรไม่ได้ นิกรยก
ฝ่ามือข้างขวาตบหลังยศเบา ๆ

“อย่าหัวเราะเลยวะ แกหมดเรื่องยุ่งยากเดือดร้อนแล้ว พวกเราจะช่วยแก
แม้แต่บ้านที่อยู่แกก็จะได้ไปอยู่ที่บ้านสวย ๆ หลังโรงแรม “สี่สหาย” ของเรา” แล้วนิกรก็ลุกขึ้น
หันมายิ้มให้นายพลดิเรก “แกมานั่งบนเตียงซีหมอ แกเอาหูกยามาพร้อมแล้วไม่ใช่หรือ”

“ออะไรนี่”

ดร.ดิเรกก้มลงหิ้วกระเป๋าแล้วมียาลูกขึ้นเดินมานั่งบนเตียงนอน ในเวลาเดียวกัน
นั่นเอง ศิริจันทร์ก็ถือถาดใส่แก้วน้ำเย็นรวม 5 แก้วมาเสิร์ฟให้คณะพรรคสี่สหาย และเจ้า
คุณปัจจนิก ๗ ทุกคนต่างดื่มด้วยความเต็มใจ แล้วศิริจันทร์ก็ทรุดตัวลงนั่งพับเพียบอยู่ข้าง
ประตู

ศาสตราจารย์ดิเรกเปิดกระเป๋าแล้วหยิบยาหยิบสายฟุ้งหัวใจออกมา ต่อจากนั้นเขาก็บอกให้คนไข้ลงนอนราบบนเตียงแล้วเริ่มต้นตรวจหัวใจ และชีพจรอย่างละเอียดถี่ถ้วน เสร็จแล้วก็ซักถามอาการต่างๆ ไปของยศ การตรวจของดร.ดิเรกก็เหมือนกับหมอทั่วๆ ไป มีการแหกตา เอามือเคาะท้อง ให้คนไข้แลบลิ้นออกมายาวเพื่อย ถามจู้จี้จุกจิก

“คุณเข้าใจว่าคุณป่วยเป็นอะไรคุณยศ” ดร.ดิเรกถามยิ้ม ๆ

“เป็นไข้หวัดใหญ่ครับ”

นายพลดิเรกทำหน้าแบ่

“โน – คุณไม่ได้ป่วยเป็นไข้หวัดหรือไข้หวัดใหญ่เลย แต่คุณเป็นนิวมอเนีย”

คนไข้ขมวดคิ้วย่น

“ปอดบวมหรือครับคุณหมอ”

“อ้อไรนี่”

“เห็นจะไม่ใช่ปอดบวมหรือครับ ผมเข้าใจว่าเป็นไข้หวัดใหญ่มากกว่าเพราะผมหายใจขัด ๆ และมีอาการไข้ตลอดวัน นอกจากนี้ก็อ่อนเพลียด้วย”

พลสบตากับคนไข้เขาก็พูดเสริมขึ้นด้วยเสียงหัวเราะ

“แกอย่าเถียงดิเรกมันเหนื่อยเลยวะ หมอชั้นดิเรกไม่เคยวินิจฉัยโรคแบบส่งเดชหรือผิดพลาดเลย แกเป็นนิวมอเนียแน่ ๆ แต่เมื่อดิเรกยื่นมือเข้ามาการรักษาแก ถึงอาการของแกจะหนักหนาอย่างไรแกก็ปลอดภัย”

นิกรว่า “หากดิเรกช่วยไม่ไหวกันอาจจะช่วยแกด้วยการรักษาแบบหมอโบราณก็ได้ แกคงไม่รู้หรอกว่ากันสอบหมอโบราณชั้นหนึ่งได้ และมีใบอนุญาตประกอบโรคศิลปะสาขาเวชกรรม”

ดร.ดิเรกประคองคนไข้ลุกขึ้นนั่ง

“อาการของคุณยังไม่หนักหนาจนเกินไป ยาที่คุณซื้อมากินชนิดหนึ่ง มีคุณภาพช่วยบำบัดโรคนิวมอเนียให้ตรงกับทรุดอยู่ แต่ถ้าจะให้หายขาดก็ต้องใช้ยาฉีดครับ ผมรับรองว่าคุณจะหายป่วย และแข็งแรงเหมือนอย่างเดิมภายใน 10 วันนี่”

ศิริจันทร์คลานเข้ามากราบแทบเท้านายแพทย์หนุ่ม

“ดิฉันกราบขอบพระคุณค่ะ ขณะนี้ดิฉันกับพี่ศยาภจนขนาดสิ้นเนื้อประดาตัวเขียวคะ มีข้าวของที่มีค่าก็เก็บไปจำหน่ายหมดสิ้นแม้กระทั่งครกตำน้ำพริก เท่าที่คุณหมอกฤษฎาช่วยรักษาให้ก็เท่ากับว่าคุณหมอได้ช่วยชุบชีวิตของพี่ศให้รอดพ้นจากความตาย ดิฉันจะไม่ลืมพระเดชพระคุณของคุณหมอเลย”

“อย่ายกยอบุญคุณผมเลยครับ ผมถือว่าคุณยศเป็นเพื่อนรักของผมคนหนึ่ง ฉะนั้น ผมจะต้องให้ความช่วยเหลือเขาอย่างดีที่สุด โปรดต้มน้ำให้ผมสักกาเถอะครับ ผมจะฉีดยาให้คุณยศ รับรองว่าถ้าผมฉีดยาเพ็นิซิลินให้เขาเพียงสองสามชั่วโมงอาการของเขาจะดีขึ้น แล้วผมจะให้ยาปรับปรุทานด้วย”

ศิริจันทร์รีบลุกขึ้นพาตัวเดินออกไปจากห้อง นิกรสบตากับคนไข้เขาก็ยิ้มให้

“ไ – กำลังใจแกคงดีขึ้นแล้วสินะ แกเป็นคนโชคดีคนหนึ่งที่ได้ดิเรกเป็นหมอรักษา หมออย่างดิเรกเป็นยอดหมอไม่ใช่หมอธรรมดา ถ้าคนไข้ของเขาต้องตายเขาจะจัดการทำศพให้เสร็จเรียบร้อย”

ยศยิ้มออกมาได้

“ความกรุณา และไม่ตรีจิตของเพื่อน ๆ ทำให้กันรู้สึกตัวว่ากันหายป่วยเป็น

ปกติแล้ว”

ดร.ดิเรกพุดเสริมขึ้น

“แต่ถ้าผมมาพบกับคุณซักวันนี้สักเพียง 3 วัน คุณก็อาจจะเป็นอันตายถึงแก่ชีวิตก็ได้ อ้า – ขอโทษครับคุณยศ ลูกเต้าคุณไม่มีบั้งเลยหรือ”

พุดถึงลูกสีหน้าของคนไข้กี้เศร้าหมองผิดปกติ

“ลูกหรือครับ.....ผมมีลูกชายอยู่เพียงคนเดียวเท่านั้น ขณะนี้เจ้ายุทธลูกชายของผมอายุได้ 19 ปีครับ”

“ออไรน์ กำลังเรียนมหาวิทยาลัยหรือครับ”

ยศเค้นหัวเราะ

“มหาวิทยาลัยเซียวหรือคุณหมอ มันเพียงแต่สำเร็จประถม 4 ของโรงเรียนเทศบาลเท่านั้น มันเกิดมาเมื่อผมล่มจมแล้ว ผมกับเมียผมไม่มีปัญญาส่งเสียมันให้เล่าเรียนมากไปกว่านั้นหรอกครับ”

“ก็แล้วทำไมคุณไม่ให้แกเข้าเรียนในโรงเรียนรัฐบาลล่ะครับ”

“คุณหมอล่ะครับ อย่าให้ผมอธิบายเลยครับว่าทำไมผมถึงไม่ส่งลูกเรียนในโรงเรียนรัฐบาลหลังจากยุทธมันสอบ ป.4 ได้แล้ว ชั้น ม.1 ต้องการนักเรียน 30 คน แต่มีเด็กเข้าสมัครสอบเกือบหมื่นคน ในจำนวนที่เขาต้องการเป็นลูกคนใหญ่คนโต และผู้มีอิทธิพลเกือบครึ่งหนึ่งแล้ว”

นิกรว่า “ก็โรงเรียนราษฎร์ยังโง่งโวยยศ โรงเรียนราษฎร์ดี ๆ มีถมไป แป๊ะเจี๊ยะก็ในราว 4,000 ถึง 8,000 บาทเท่านั้น”

“มันเท่านั้นสำหรับแก” ยศพุดเสียงกร้าว “แต่คนอย่างกันจะเอาเงินที่ไหนไปให้เขา ในที่สุดกันก็ต้องปล่อยลูกตามเรื่องสุดแล้วแต่บุญกรรมของมัน”

พลถามขึ้นทันที

“แล้วเดี๋ยวนี้ลูกชายแกยังอยู่กับแกที่นี้หรืออย่างไร”

“มันจะไปไหนรอดล่ะเพื่อน งานก็ยังไม่ทำ อ้ายยุทธอยู่ในถิ่นสลัมอยู่ในหมู่ นักเลงอันธพาล มันเคยถูกข่มเหงถูกเตะถูกต่อยบ่อย ๆ ในที่สุดความจำเป็นก็ทำให้มันต้องเป็นนักสู้มีเรื่องชกต่อยกับเขาเสมอ”

เสี่ยหงวนพุดเสริมขึ้นทันที

“เอ – ปล่อยมันตามเรื่องอย่างนี้มันก็เสียคนนะซีครับ”

“ก็ทำอย่างไรได้ล่ะครับอาเสี่ย ตามธรรมดาพอโมงเช้าผมก็ไปทำงาน กลับมาบ้านก็เกือบค่ำแล้ว ศิริจันทร์เขาก็ทำขนมไปขายที่ตลาดเล็ก ๆ ข้างบ้าน ช่วยผมหารายได้ เราไม่มีเวลาที่จะสนใจ หรืออบรมสั่งสอนลูก แต่เจ้ายุทธของผมไม่ใช่คนเกเร หรืออันธพาลหรอกครับ เมื่อมันถูกข่มเหงรังแกมันก็ต้องฟาดกับเขาบ้างเป็นครั้งคราว หน้าตาปูดโปกลับมากลับมาบ้าน คนที่นี้มันร้ายครับ ตั้งแต่ได้กรุ่น ๆ จนกระทั่งคนแก่ล้วนแต่กระทำตนเป็นนักเลงทั้งนั้น”

นิกรพุดเสริมขึ้น

“แล้วแกเป็นนักเลงหรือเปล่า”

ยศอดหัวเราะไม่ได้

“กันไม่โง่งพอที่จะประพடுத்தตัวของกันเช่นนั้นหรือเพื่อน จุดจบของนักเลงก็คือถูกตะราง หรือเรือนจำลาดยาว ตำรวจเขาเคยมากกว่าดลั้งพวกอันธพาลในถิ่นนี้หลายครั้งแล้ว

แต่รุ่นใหม่มันก็มาอยู่แทน บ้านเล็ก ๆ หลังติดเดียวมีคนอยู่ตั้ง 20 คน แต่ละคนล้วนแต่ไม่มีงานทำ ร้องรำทำเพลงกันอย่างสนุกสนานตลอดวัน”

การสนทนาสิ้นสุดลงเมื่อทุกคนได้ยินเสียงผู้หญิงคนหนึ่งส่งเสียงเอะอะเอ็ดตะโร อยู่บนเรือนหลังนี้โดยไม่เกรงใจใคร

“ยังไงกันแม่จันทร์ ผัดฉฉวันที่ 20 นี้มันก็วันที่ 22 แล้ว ถ้าไม่มีเงินค่าเช่าบ้านจ่ายให้ฉัน แม่จันทร์ก็ต้องรีบย้ายไปอยู่ที่อื่นเข้าใจไหม”

กิมหงวนมองดูหน้าคนไข้แล้วกล่าวถามเบา ๆ

“เจ้าของบ้านเขามาทวงค่าเช่าบ้านหรือครับ”

“ครับ ผมค้ำค่าเช่าบ้านเขาสองเดือนแล้ว”

อาเสี้ยผุดลุกขึ้นยืน

“ผมจะจ่ายให้คุณเองคุณจะได้สบายใจ สองเดือนเท่าไรครับ”

“500 บาทครับอาเสี้ย”

“โอ๊ย เรื่องเล็ก” พุดจบอาเสี้ยก็พาตัวเดินออกไปจากห้องนอนของยศอย่างรีบร้อน

เขาแลเห็นสุภาพสตรีในวัยสูงอายุคนหนึ่งกำลังยืนทำสะพานมองดูตุริจันทร์ซึ่งนั่งพับเพียบอยู่บนพื้นนอกชาน

“คุณนายครับ คุณยศเพื่อนของผมค้ำค่าเช่าบ้านของคุณนายไว้ก็เดือน มิถราบ”

คุณนายช้อยเจ้าของบ้านเขามองดูเสี้ยหงวนอย่างตื่น ๆ

“ค้ำไว้ 2 เดือนเป็นเงิน 500 บาทคะ”

อาเสี้ยพยักหน้ารับทราบ ล้วงกระเป๋ากางเกงข้างขวาหยิบซองธนบัตรออกมา เปิดออก นับเงิน 1,000 บาทซึ่งเป็นธนบัตรใบละร้อยบาทถ้วน ๆ ส่งให้เจ้าของบ้าน

“นี่ครับ ผมใช้ค่าเช่าบ้านให้แทนเพื่อนผม”

“คะ ขอบคุณมาก ดิฉันนี่ไม่ใช่คนหน้าเลือดหรอกนะคะ แต่ดิฉันอยากได้เงิน” พุดจบหล่อนก็นับธนบัตรในมือของหล่อน “อ้าว – ค่าบ้าน 500 เท่านั้นไหนให้คุณให้ฉันมาตั้ง 1,000 บาท”

“ก็ทอนมาให้ผม 500 ซึ่ครับ”

คุณนายช้อยทำหน้าที่ชอบกล นับเงินได้ 500 บาทส่งให้เสี้ยหงวน

“นี่คะ หายกันนะคะ วิธีชำระเงินของคุณแหวกแนวดีเหมือนกัน”

อาเสี้ยไม่พูดอะไรพาตัวเดินกลับเข้าไปในห้องนอนคนไข้ด้วยความภาคภูมิใจเท่าที่เขาได้ช่วยเหลือยศ เทวฤทธิ์ และเมื่อเขาบอกยศว่าเขาชำระเงินค่าเช่าบ้านให้เรียบร้อยแล้ว ยศได้ประนมมือไหว้เขากล่าวคำขอบคุณเขามากมาย

ในที่สุด ดร.ดิเรกก็ได้จัดยาให้ยศหนึ่งเข็มคือเฟินนิซิลลินเพื่อทำลายเชื้อหนองในปอด แล้วเขาก็มอบยาแก้ไข้ที่มีติดกระเป๋าล่วมยามาให้ยศ แน่ละ ความเอื้ออารีของคณะพรรคสี่สหายได้ช่วยให้อาการป่วยของยศดีขึ้นมาก

จนกระทั่งเข้มนาฬิกาที่ข้อมือ พ.อ.พล พัชราภรณ์บอกเวลา 10.00 น.ตรงพลเอี่ยมมือจับแขนคนไข้บีบเบา ๆ แล้วกล่าวว่า

“เพื่อนรัก แกล่อดภัยแล้วสำหรับการป่วยไข้ของแก เพราะอย่างไรดิเรกก็ต้องให้ความช่วยเหลือแก่ได้ ส่วนความยุ่งยากของชีวิตแกกับครอบครัวของแก พวกเราก็จะให้ความช่วยเหลือแก่ต่อไป กันลาละเพื่อน กันกับเพื่อน ๆ และคุณอาจะต้องไปทำงานเสียที่”

ทันใดนั้นเอง เด็กหนุ่มรูปร่างสูงโปร่งคนหนึ่งก็วิ่งกระหืดกระหอบเข้ามาในห้องนอน ชายหนุ่มผู้นี้คือยุทธ เทวฤทธิ์ลูกชายคนเดียวของยศกับศิริจันทร์นั่นเอง ยุทธมีความเป็นหนุ่มเต็มตัว ใบหน้าหล่อเหลาคมคายลักษณะท่าทางปราดเปรียวว่องไว เขาสวมกางเกงบลูยีนเก่า ๆ เชื้อฮาวายสีบานเย็น

“พ่อ” ชายหนุ่มร้องอุทานออกมาดัง ๆ และมองดูคณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉิม ๒ อย่างตื่น ๆ

ยศผุดลุกขึ้นนั่ง ท่าทางอันร้อนรนของลูกชายทำให้เขาแปลกใจ

“มีเรื่องอะไรเกิดขึ้นหรือยุทธ”

“อ้ายเมฆกับพรรคพวกของมันจะฆ่าผมครับพ่อ” ชายหนุ่มพูดละล้าละลัก

“เพราะอะไร” ยศถามทันที

“อ้ายต่างหมาลุงแม่น มันจะกัดผมครับ” ยุทธหมายถึงสุนัขของบิดาเจ้าเมฆ “ผมตกใจผมก็เตะถูกคางอ้ายต่างพอดี อ้ายต่างชักปราด ๆ ลุงแม่นวิ่งออกมาจากบ้านตำว่าผมหาว่าผมรังแกหมาของเขา”

“แล้วยังไง”

“ผมก็ชี้แจงให้แกฟังว่าอ้ายต่างมันกระโจนเข้ามากัดผมก่อนผมก็ต้องเตะมันเพื่อป้องกันตัว ลุงแม่นหาว่าผมอวดเป็นนักเลงก็ตบหน้าผม ลุงแม่นไม่ใช่พ่อผมนี่ครับทำกับผมอย่างนั้นผมก็เลยเตะลุงแม่นกลิ้งเป็นลูกขนุนไปเท่านั้น อ้ายเมฆรู้ว่าพ่อมันถูกผมเตะ ก็พาพรรคพวกหลายคนติดตามหาตัวผม พอเห็นผมที่หน้าร้านกาแฟก็จะกลุ่มรุมผม ผมก็วิ่งหนีมาบ้าน อ้ายเมฆกับพรรคพวกติดตามมาครับ แต่แม่รีบปิดประตูใส่กลอนรั้วนอกชานแล้ว”

ยศถอนหายใจหนัก ๆ ซึ่มีอให้ลูกชายนั่งลงบนพื้นหน้าเตียง

“แกก่อเรื่องยุ่งยากเดือดร้อนเสมอ แกไม่เคยทำให้พ่อ และแม่สบายใจเลย นี่หมายความว่าอ้ายเมฆกับพรรคพวกของมันยังพยายามที่จะฆ่าแกใช่ไหม”

“ครับ มันว่ามันต้องฆ่าผมให้ได้ เพราะผมเตะพ่อมัน”

“อาละ ถ้ามันอยากฆ่าแกก็ให้มันบุกขึ้นมามาบนบ้านเรา แกรู้จักกับคุณปู่และพวกคุณอาของแกไว้เสียก่อน”

ยศแนะนำลูกชายของเขาให้รู้จักกับเจ้าคุณปัจฉิม ๒ และสี่สหายโดยทั่วหน้ากัน เด็กหนุ่มได้ประนมมือไหว้อย่างนอบน้อม ท่าทางของยุทธไม่ใช่จิกโก่ หรือว้ายร้ายว้ยรุ่น แต่เขาอยู่ในดวงอันธพาล และถิ่นสลัมอย่างนี้เขาก็ไม่อาจจะหลีกเลี่ยงกับการปะทะได้ เพราะเด็กหนุ่มในถิ่นนี้ส่วนมากเป็นอันธพาลทั้งสิ้น

ศิริจันทร์พาตัวเดินเข้ามาในห้องด้วยท่าที่ตื่นเต้นหวาดกลัว

“พี่ยศคะ เจ้าเมฆกับพรรคพวกของมันเรียงรายล้อมบ้านเราทำท่าเหมือนกับจะบุกขึ้นมามาบนเรือนคะ”

พลพยักหน้ารับทราบ

“อ้ายเมฆมันร้ายเสียด้วย พี่งออกจากคุกลาดยาวเมื่อเดือนที่แล้วมานี่เอง ถ้ามันพาพรรคพวกบุกขึ้นมา มันก็คงฆ่ายุทธ และบางทีมันอาจจะฆ่าพี่ด้วย ในฐานะที่พี่เป็นพ่อของยุทธเพื่อตอบแทนการกระทำของยุทธ”

พลพุดเสริมขึ้นทันที

“บ้านเมืองยังมีชื่อมีแปะโวยยศ เอาเถอะ.....ถ้าอ้ายเมฆบุกขึ้นมามอบบ้านแก ก็นจะยิงมันเอง พวกเรามีปืนพกติดตัวมาทุกคน”

ยศว่า “กั้นไม่ยากให้เพื่อน ๆ เตือดร้อนเพราะกันหรอก”

ความเงียบเกิดขึ้นชั่วขณะ แล้วเสียงตะโกนด่าทำทนายก็ดังขึ้น

“อ้ายยุทธ มา - ลงมาข้างล่างถ้ามีเป็นลูกผู้ชาย กูต้องการดวลมีดกับมีงตัว ต่อตัว รับรองว่ากูจะไม่กลุ้มรุมมีงแบบหมาห่มู่ พรรคพวกที่ติดตามมาเขาอยากจะถูกดวลมีด สั้นกับมีงเท่านั้น ถ้าความเป็นลูกผู้ชายยังมีเหลืออยู่ในจิตใจของมีงก็ลงมาพบกับกู กูให้เวลา มีง 10 นาที ถ้าไม่ลงมาจะขึ้นไปฆ่ามีงข้างบน และกูจะฆ่านายยศพ่อของมีงด้วย”

นิกรยกมือตบศีรษะลูกชายของเพื่อนเบา ๆ

“หลานชาย เจ้ากลัวมันไหมยุทธ”

“ไม่ครับคุณลุง เกิดมาเป็นคนผมไม่เคยกลัวใคร เพราะเขาก็เป็นคน เช่นเดียวกับผม”

นิกรหัวเราะเบา ๆ

“เจ้าได้ยินมันร้องด่าทำทนายเช่นนี้ เจ้ารู้สึกอย่างไรบ้าง”

“ผมหรือครับ ผมอยากลงไปดวลกับมันเหลือเกินครับ แต่ผมไม่ต้องการหา ความเดือดร้อนให้พ่อ และแม่ผม พ่อก็กำลังไม่สบาย ให้พ่อผมตายเสียก่อนเถอะครับ ผมจะ ตั้งตัวเป็นนักเลงใหญ่ในถิ่นนี้ อ้ายเมฆไม่มีอะไรที่หนักสำหรับผมเลย”

“โครม”

ก๊อนอิฐ หรือก๊อนหินก้อนหนึ่งถูกขว้างมาที่ฝาเรือนเต็มแรง

“ว่ายังไงอ้ายยุทธ ลงมาซิโว้ย”

เสียงหวนผูดลุกขึ้นยืน เขากล่าวกับเพื่อนเกลอของเขาว่า

“กั้นจะลงไปเจรจากับอ้ายเมฆด้วยสันติวิธี พุดจบเขาก็ถอดเสื้อสากลงอก แขนงไว้ที่ฝาห้อง

“อาเสี่ย” ยศร้องขึ้นดัง ๆ อย่างลงไปเลยครับ บางที่อาเสี่ยอาจจะจับตัวก็ได้ เพราะอ้ายเมฆเป็นอันธพาลขนาดหนัก มันอาจจะต่อย หรือแทงอาเสี่ยด้วยความกำแหง ของมัน”

เสียงหวนหัวเราะเบา ๆ

“มันไม่กล้าทำอะไรผมหรอกทำทางผมส่งงามราวกับรัฐมนตรี ผมตวาดแ้วด เดียวอ้ายเมฆกับพรรคพวกก็วิ่งไม่รู้ทางไป ผมเคยผจญกับพวกนักเลงอันธพาลมามากต่อ มากแล้ว”

อาเสี่ยพาตัวเดินออกไปจากห้องนอนของคนไข้เขาก้าวลงไปที่นอกชานเดินตรง ไปที่ประตูรั้วนอกชานถอดกลอนเปิดประตูออก และแล้วเสียงหวนก็แลเห็นเจ้าหนุ่มร่างใหญ่ อายุในราว 21 ปีคนหนึ่งยืนเด่นอยู่ที่เชิงบันได และกำลังเงยหน้าขึ้นมามองดูเขาด้วยแววตา แข็งกร้าว

“เฮ้ - หลานชาย” กิมหวนกล่าวทักอย่างยิ้มแย้ม

“ใครเป็นหลานมีง” เจ้าเมฆพุดเสียงกร้าว “กูไม่เคยมีน้ำ, มีอา, หรือมีลุงอยู่ที่ ไไหน ช่วยบอกให้อ้ายยุทธลงมาพบกูน้อยซี”

เสียงหวนกลืนน้ำลายติด ๆ กั้นหลายครั้ง

“ยุทธมันไม่สู้แกหรอก แกชื่อเมฆไช้ไหมล่ะ”

“ใช่ กันต้องการดวลมีดกับอ้ายยุทธ ถ้าอ้ายยุทธไม่สู้กันกันจะบุกขึ้นไปฆ่าอ้ายยุทธ และนายยศบนเรือน”

อาเสี้ยเค้นหัวเราะ

“แกไม่ได้อยู่เหนือกฎหมายนะโว้ยบ้านเมืองของเรายังมีชื่อมีแป”

“ไม่สำคัญ คนเราถ้ายอมติดคุกติดตะรางแล้วเราก็กสามารถทำอะไรต่ออะไรได้ทั้งนั้น อย่างอ้วจะเชือดคอหอยลืออ้วก็ทำได้”

เสี้ยหงวนมองดูเจ้าเมฆอย่างสังเวชใจ พรรคพวกของเมฆประมาณ 10 คนยืนอยู่เรียงราย แต่ละคนหน้าบอกรู้ว่าเป็นอันธพาล และหมดหวังที่จะกลับเนื้อกลับตัวเป็นพลเมืองดีได้

เสี้ยหงวนพาตัวเดินลงบันไดมาอย่างร้อนรน เจ้าเมฆเข้าใจว่า อาเสี้ยจะลงมาเล่นงานเขาก็ระชากรมีดพกที่เหน็บไว้ใต้เข็มขัดออกมา ทำท่าจะจ้วงแทงเสี้ยหงวน เจ้าเมฆเอียงคอแลบลิ้นออกมาเล็กน้อยในบทบาทของเจมส์ ดีน

“มา - เข้ามา” เจ้าเมฆคำราม

อาเสี้ยหัวเราะหึ ๆ

“แล้วมันเรื่องอะไรที่แกจะมาแทงฉัน ฉันไม่เคยมีเรื่องผิตฟ้องหมองใจกับแกมาแต่ก่อนเลย เรามันคนละรุ่นนะโว้ย”

“ไม่รู้ละ ถ้าคุณขยับเข้ามาอีกก้าวเดียวผมแทงเด็ดขาด”

ทันใดนั้นเองเจ้าแห้วได้ย่องเข้ามาข้างหลังเมฆโดยที่อันธพาลหนุ่มไม่ทันรู้ตัว เจ้าแห้วยื่นสังเกดการณ์อยู่ข้างรถคาติลแล็คเก็งอยู่นานแล้ว เขาคิดว่าถ้าเจ้าเมฆมีเรื่องปะทะกับเจ้านายของเขาเมื่อไรเขาจะต้องช่วยเจ้านายของเขาทันที ดังนั้นเจ้าแห้วจึงเตรียมอาวุธไว้ในรถอย่างพร้อมเพรียง คือเหล็กงัดยางหนึ่งอัน, เหล็กขุดซำฟหนึ่งอัน และไม่ตี้อีกหนึ่งอัน

เจ้าแห้วค่อย ๆ เดินเข้ามาพอสองตัวเจ้าเมฆเขาก็ยกท่อนแขนซ้ายตัวรัดคอเมฆไว้ มือขวาจับข้อมือข้างขวาบิด เจ้าเมฆปล่อยมีดพกหลุดจากมือเมื่อถูกบิดเต็มแรง และแล้วเจ้าแห้วก็ชักเจ้าเมฆเซถลาออกไป

“อย่า – อย่าสู้นะ อ้วเป็นทหารโว้ย และท่านผู้นี้เป็นพันเอกพิเศษ ถ้าแกทำร้ายท่านแกจะเดือดร้อน”

เจ้าเมฆเค้นหัวเราะ

“เปล่า ผมไม่ได้มีเรื่องกับท่านนี้คับ ผมมีเรื่องกับอ้ายยุทธ ลูกชายเจ้าของบ้านนี้ ท่านมายุ่งกับผมเอง”

กิมหงวนวางท่าทางให้สง่าผ่าเผย เขากล่าวกับเจ้าเมฆว่า

“แกพาพรรคพวกของแกกลับไปเสี้ยเถอะเมฆ ถ้าแกไม่เชื่อฉัน ฉันจะจัดการกับแกในข้อหาจลาจล เพราะแกใช้กำลังคน และอาวุธคุกคามผู้อื่นในระหว่างที่ประเทศเราใช้กฎอัยการศึก ฉันคือพันเอกกิมหงวนแห่งกองบัญชาการทหารสูงสุด”

เจ้าเมฆหันไปพยักหน้ากับพรรคพวกของเขาแล้วพากันเดินไปจากที่นั่น อาเสี้ยยิ้มออกมาได้ เขาเรียกเจ้าแห้วเข้ามาหา

“ไปปิดประตูระจรตเสี้ยให้เรียบร้อยแล้วขึ้นอยู่บนบ้านคุณยศ พวกเราจะต้องพักอยู่ที่นี้จนกว่าลูกชายของคุณยศจะปลอดภัย”

เจ้าแห้วรับคำสั่ง รีบเดินไปที่รถคาดิลแล็คเก็งจัดแจงเปิดประตูออกที่สะพาน เลื่อนกระจกขึ้นแล้วปิดประตูใส่กุญแจเรียบร้อย

ในเวลาเดียวกันนี้เอง เจ้าเมฆก็พาพรรคพวกของเขากลับไปยังบ้านพักด้วยความซุ่มซ่อนหมองใจที่เขาไม่อาจจะแก้แค้นแทนพ่อของเขาได้ บ้านของเมฆก็เป็นเรือนชั้นเดียวโกโรโกโสปลูกอยู่หลังตลาดในเนื้อที่จำกัด หลังคาอีกบ้านหนึ่งเกยกัน เมฆพาตัวเดินเข้ามาในบ้านตามลำพัง เขาแลเห็นนายแมนชายกลางคนในวัย 45 ปีนั่งเศร้าซึมอยู่บนเตียงไม่ได้ลุกเรือนเมฆก็เดินเข้าไปหา

“พ่อ”

นายแมนอันธพาลผู้เชี่ยวชาญเลียบคลอนแคลนเพราะสังหารไม่อำนวนายให้จ้องมองดูลูกชายโทนของเขา

“อ้ายเมฆ ว่ายังงี้ เจ้าจัดการกับอ้ายยุทธเรียบร้อยแล้วหรือ”

เมฆยิ้มแห้ง ๆ

“ยังจะพ่อ มีเหตุสุดวิสัยมาขัดขวาง”

“เหตุสุดวิสัยสันมืออะไรกันวะ”

“นายทหารคนหนึ่งมียศเป็นพันเอกเขามาหาพ่ออ้ายยุทธ ถ้าจะเป็นเพื่อนกับนายยศ เขาลงมาห้ามปรามฉัน และอ้างตัวว่าเขาคือพันเอกกิมหงวนแห่งกองบัญชาการทหารสูงสุด เขาว่าถ้าฉันใช้กำลังเล่นงานอ้ายยุทธ เขาจะจัดการกับฉัน และเพื่อน ๆ ในข้อหาจลาจล”

นายแมนขมวดคิ้วเข้าหากัน

“คนนั้นเขาแต่งเครื่องแบบนายทหารหรือเปล่า”

“เปล่าจะพ่อ แต่เขาแต่งสากลหุรหุรา”

“มึงก็เลยเชื่อว่าเขาเป็นทหาร ฤษ - เขาหลอกมึงนะซี ถึงแม้เขาเป็นนายทหารจริง ๆ ก็ไม่เห็นจะน่ากลัวอะไรนี่หว่า พ่อเคยพำสอนมึงเสมอจำไม่ได้หรือ นักเลงยอมถือว่าคุกตะรางเป็นเรื่องเล็ก มึงกลัวอ้ายยุทธกระมังถึงไม่กล้าทำอะไรมัน”

“ทำไมฉันจะต้องกลัวอ้ายยุทธเด็กหนุ่มรุ่นน้อง คนอย่างฉันไม่เคยกลัวใคร แม้แต่พ่อฉันก็ไม่กลัว”

นักเลงเก๋าเค้นหัวเราะ

“ถูกละ ลูกก็ไม่ต้องกลัวพ่อ อ้ายเมฆเอ๋ย อยากดูน้ำลายรดกบาลมึงสักร้อยครั้ง มึงซี้ซลาดตาขาวไม่กล้าทำอะไรอ้ายยุทธก็บอกมาตามตรงเถอะวะ กูเจ็บใจนักที่ลูกกูไม่รู้จักเจ็บร้อนแทนพ่อ ถ้าเป็นคนอื่นพ่อเขาถูกอ้ายยุทธเตะ เขาก็ต้องฆ่าอ้ายยุทธอย่างแน่นอน ดีแล้วอ้ายเมฆ กูจะจัดการแก้แค้นอ้ายยุทธเอง เด็กวานชนี่มาเตะกูมันลบเหลี่ยมลูกมกกันเกินไป กูต้องจัดการกับอ้ายยุทธแน่ ๆ”

เมฆปราดเข้าประชิดตัวพ่อ ยกมือซ้ายรวบหน้าอกเสื้อนายแมนไว้ด้วยบทบาทของพระเอกหนังที่มีอารมณ์ร้อนแรง

“ทำไมพ่อพูดอย่างนี้ ฉันไม่ใช่ลูกพ่อหรือนี่” แล้วเขาก็คลายมือออก “เอาละฉันจะไปฆ่าอ้ายยุทธเดี๋ยวนี้ แล้วตัดคอเอาหัวมันมาให้พ่อ”

นายแมนหัวเราะเบา ๆ

“อย่าถึงกับอย่างนั้นเลยอ้ายเมฆมันจะหวาดเสียวมากเกินไป เพียงแต่มีงี้แก้แค้นแทนพ่อให้สมกับที่อ้ายยุทธมันทำกับพ่อก็ดีแล้ว”

เจ้าหนูมอันธพาลพยักหน้ารับทราบ

“ตกลง จ่าย 20 ซีฟ่อ”

นายแมนสะตั่งสุดตัว

“อ้าว – มึงจะมาเอาเลือดกับปู้จ๊กแล้ว ทำไม่ต้องใช้เงินด้วยวะ”

“จำเป็นนี่ฟ่อ ฉันจะต้องเลี้ยงเหล่าเพื่อน ๆ ฉันนัดหนอยก่อนที่จะบุกแหลก ฉันรู้ดีว่าอ้ายยุทธมันเตรียมสู้เต็มที่ แต่วันนี้แหละจะเป็นวันตายของอ้ายยุทธ ฉันจะต้องแก้แค้นแทนฟ่อของฉัน”

อดีตอันธพาลยิ้มออกมาได้ ล้วงกระเป๋าทางเกงหยิบธนบัตรใบย่อยออกมาปึกหนึ่งแล้วส่งธนบัตรใบละสิบบาทรวมสองฉบับให้ลูกชายโทนของเขา

“อ้าว เอาไปเลี้ยงเหล้ากัน มึงต้องฆ่าอ้ายยุทธให้ได้ แล้วหนีไปอยู่กับอาของมึงที่บ้านสวน เกิดมาเป็นลูกผู้ชายอย่างน้อยก็ต้องฆ่าคนสักคนหนึ่ง ลูกผู้ชายที่ไม่รู้จักฆ่าใครมันจะเป็นลูกผู้ชายที่สมบูรณ์แบบใดอย่างไรกัน”

เจ้าเมฆแสบะยิ้ม

“ขอบคุณมากฟ่อที่ให้เงินซื้อเหล้าอุ่นเครื่อง ฟ่อให้พรฉันหนอยซี”

แมนยกมือขวาทบบาลูกชายของเขา

“ขอให้โชคชัยจงเป็นของมึง”

เมฆเดินตัวปลิวออกไปจากบ้านพร้อมด้วยเงิน 20 บาท การติดตามพรรคพวกของเขาไม่ยากลำบากอะไร แต่ละคนล้วนแต่อยู่ในถิ่นสลัมนี้ และไม่ยอมไปไหน การงานก็ไม่ยอมทำ แต่ก็มีชีวิตอยู่อย่างสุขสำราญ

ตามเวลาที่กล่าวนี้ คณะพรรคสี่สหาย กับเจ้าคุณปัจฉิม ๗ และเจ้าแห้วได้อยู่ที่บ้านพักของยศ เทวฤทธิอย่างพร้อมหน้ากัน ทุกคนรู้สึกห่วงใยเด็กหนุ่มผู้เป็นลูกชายของยศอย่างยิ่ง ทั้งนี้ก็เพราะพรรคพวกของเจ้าเมฆหลายต่อหลายคนได้เดินเต๋ไปมาในท่าทางเจตนาร้ายต่อยุทธ บ้างก็ร้องตะโกนด่าทำทายเป็นด้วยถ้อยคำหยาบคาย จนกระทั่งยุทธทนไม่ไหวจะลงไปต่อสู้กับอันธพาลเหล่านั้นเพื่อศักดิ์ศรี และความเป็นลูกผู้ชายของเขา แต่สี่สหายช่วยกันหน่วงเหนี่ยวห้ามปรามไว้

“ไม่มีประโยชน์อะไรอ้ายหลานชาย” พลได้กล่าวกับเด็กหนุ่มเช่นนี้ “เธอไม่ใช่อันธพาล หรือมีสันดานเลวร้ายเหมือนอ้ายพวกนั้น ลุงและเพื่อน ๆ กำลังวางแผนช่วยเหลือฟ่อแม่ของเธอ และตัวเธออยู่แล้ว เมื่อเธอไปจากถิ่นสลัมนี้เธอก็จะได้ไปอยู่ในแหล่งผู้ดีไม่ต้องปะทะกับใครอีก”

“แต่มันร้องตะโกนทำทายเป็น ดุหมิ่นผมนะครับคุณลุง”

นิกรว่า “ใจเย็น ๆ น้าอ้ายหลานชาย เธอเป็นราชสีห์จะไปสู้กับหมูก็เสียเกียรติเอาไม่สันไปตั้งอุจจาระมันก็กระจายเหม็น แพ้เป็นพระชนะเป็นมารนะหลานชาย จำสุภาษิตของลุงไว้ คนที่ไม่สู้คนยอมมีอายุยืน และไม่ตายโหง”

ศิริจันทร์บุกเข้ามาในห้องนอนด้วยท่าทางตื่นตื่นหวาดกลัว

“พี่ยศ พี่ศคะ อ้ายเมฆพาพรรคพวกมาอาละวาดอีกแล้ว คราวนี้มีอาวุธครบมือคะ มีดไม้ และดาบ แต่ปิ่นเห็นจะไม่มี”

ทุกคนต่างมองดูหน้าศิริจันทร์เป็นตาเดียว แล้วท่านเจ้าคุณปัจฉิม ๗ ก็กล่าวขึ้นด้วยความวิตกว่า

“อ้ายพวกนี้กำเริบเสิบสานมาก มันทำราวกับว่ากฎหมายบ้านเมืองไม่มี” แล้ว
ท่านก็ถามยศ “ที่นี้พวกอันธพาลกำเริบอย่างนี้เสมอหรือหลานชาย”

“ครับ มีเรื่องอย่างนี้จนเป็นของธรรมดาครับ เมื่อตำรวจมาถึงก็ได้แต่นำคน
เจ็บ หรือนำศพคนตายไปโรงพยาบาล”

กิมหงวนพูดโพล่งขึ้น

“คุณกับครอบครัวของคุณไม่น่าจะอยู่ในถิ่นนี้เลย”

“ทำอย่างไรได้ครับอาเสี่ย บ้านเช่ามันหายาก มีแต่บ้านใหญ่ ๆ ที่พวกเศรษฐี
เขาปลูกให้ฝรั่งเช่า”

อาเสี่ยว่า “คุณน่าจะไปเช่าโรงแรมอยู่ยังจะดีกว่าโรงแรมโรแยล, ปรีนเซส,
หรือเอราวัณ หรือรามาก็ได้”

พลยกฝ่ามือผลักหน้าเสี่ยหงวนจนเต็มแรง

“อย่าพูดเลยไฉน ค่าเช่าห้องโรงแรมที่แกว่าวันหนึ่งรวมค่าอาหารด้วยก็เกือบ
เท่าเงินเดือนของอ้ายยศเดือนหนึ่งแล้ว”

ทันใดนั้นเอง ทุกคนก็ได้ยินเสียงเจ้าเมฆตะโกนด่าทำทนาย

“อ้ายยุทธ อ้ายหน้าตัวเมียดีแต่รังแกคนแก่ ลงมาไฉน ลงมาดวลมีดกันตัวต่อ
ตัว ม่ายกจะพาพวกบุกขึ้นไปกระที่บมึง และพอมึงให้สมแก่น”

ยุทธ เทวฤทธิ์แสดงท่าทีฮึดฮัด แต่นายพลดีเรยกยกมือกดบ่าเขาเมื่อเห็นยุทธ
ขยับจะลุกขึ้น

“อย่าหาความเดือดร้อนให้ตัวเองเลยหลานชาย ถ้าเขอลงไปดวลมีดกับมัน และ
เธอโชคดีชนะอ้ายเมฆ ม่ายกจะพาอ้ายเมฆตายเธอก็จะต้องตกเป็นผู้ต้องหาของตำรวจจับในคดีฆา
คนตาย”

“ก็เราต่อสู้กันนี้ครับ อย่างมากผมคงติดคุกราว 10 ปีเท่านั้น”

ศาสตราจารย์ดีเรยกยกมือตบศีรษะเด็กหนุ่ม

“แต่ว่าเพียงวันเดียวที่เธอติดคุกประวัติของเธอก็จะเสียไปตลอดชีวิต เชื้อลุง
เถอะน่า อยู่นอกคุกสบายกว่าในคุกเป็นไหน ๆ”

เสี่ยเจ้าเมฆร้องตะโกนด่าอีก

“อ้ายยุทธ อ้ายชีฆลาดตาขาว ภูให้เวลามึง 10 นาที ถ้าไม่ลงมากับพรรค
พวกจะบุกขึ้นไปบนบ้านมึง ลงมาซิวะ มาสู้กันอย่างลูกผู้ชาย ชาวบ้านในถิ่นสลัมนี้เขาจะได้
สร้างอนุสาวรีย์ของมึง หรือภูไว้ที่นี้ในฐานะที่เป็นยอดนักสู้เป็นขุนมีดผู้ยิ่งใหญ่”

ยุทธประนมมือไหว้สี่สหายแล้วพูดโดยเร็ว

“คุณลุงกรุณาให้ผมไปสู้กับอ้ายเมฆเถอะครับ”

เจ้าคุณบัจจนี้ก ๆ โบกมือห้าม

“ไม่ได้ ภู และลุง ๆ ของแกจะไม่ยอมให้แกทำอะไรอย่างโง่ ๆ เป็นอันขาด ภู
จะจัดการกับอ้ายพวกอันธพาลเหล่านี้เอง”

เด็กหนุ่มยิ้มเศร้า ๆ

“คุณปู่จะลงไปสู้กับมันหรือครับ”

ท่านเจ้าคุณสะดุ้งโหยง

“แล้วกัน ชีนลงไปสู้กับมันปู่ก็เป็นศพเท่านั้น ปู่แก่แล้วจะไปสู้มันได้อย่างไร”
พูดจบท่านก็หันมาทางเจ้าแห้วซึ่งนั่งพับเพียบเรียบร้อยอยู่ทางประตูห้อง “แห้วไฉน แกรีบ

ออกไปปากซอย พุดโทรศัพท์สาธารณะบอกให้ตำรวจเขามารับเหตุ และจัดการกวาดล้าง
อ้ายพวกวายร้ายวัยรุ่นเหล่านี้ หมายเลขโทรศัพท์ 29030 จำไว้ให้ดี”

“ครับ รับประทานหมายเลข 29030 นะครับ”

“เออ”

เจ้าแห้วผู้ถูกลูกขึ้นพาตัวเดินออกไปจากห้องนอนของยศ เจ้าเมฆกับพรรคพวก
แลเห็นเจ้าแห้วเปิดประตูรั้วนอกชานออกมาก็ให้ร้องเกรียวกราว

“ว่าไงครับคุณ” เจ้าเมฆถาม “อ้ายยุทธจะลงมาดวลมีดสั้นกับผมหรือครับ”

เจ้าแห้วโบกมือ

“เปล่า – เปล่า กันไม่รู้เรื่องอะไรหรอกน้องชาย” พุดพลางเดินลงบันไดลงมา
ข้างล่าง

“แล้วคุณจะไปไหน” เจ้าเมฆถามเสียงกร้าว

“หา นั่นมันเรื่องของอ้าวนี้หว่า”

ลูกชายของอดีตอันธพาลกระซอกมีดพกที่เห็นใบไว้ใต้เข็มขัดออกมาเรื่องำทำให้
เจ้าแห้วหยุดชะงักหน้าถอดสีทันที ในเวลาเดียวกันพรรคพวกของเมฆก็เข้ามาล้อมรอบเจ้า
แห้ว บางคนถือตัว หรือดาบเป็นอาวุธ แต่ผู้ที่ไม่มียุทธอยู่ในมือก็มีมีดหรือระเบิดขวดอยู่ใน
กระเป๋ากางเกง

“กลับขึ้นไปอยู่บนเรือนเสียเถอะครับ ถ้าคุณไม่ยอมใส่ไหล ผมรู้ว่าคุณ
กำลังจะไปติดต่อกับตำรวจเพื่อให้ตำรวจมาเล่นงานเรา”

เจ้าแห้วถูกพวกเด็กหนุ่มครวลุกหลานคุกคามเช่นนี้เขาก็ยั้วขึ้นมาจากที่

“มันจะมากไปโว้ยอ้ายน้องชาย สิทธิของมนุษย์ชนชาตินี้ย่อมมีสิทธิที่จะไป
ไหนมาไหนได้”

“แต่มีดพกของผมมันแหลมพอที่จะกระชากใส่คุณออกมาดูเล่นได้เหมือนกัน”
แล้วเขาก็หันมากล่าวกับพรรคพวกของเขา “เฮ้ย – เตรียมตัวโว้ย ฎให้เวลานับหนึ่งถึงสิบ ถ้า
คุณคนนี้ไม่กลับขึ้นไปบนเรือนตะลุมบอนเลยเรื่องคุตตะรางเรื่องเล็กโว้ยติดคุกมีข้าวกินเปรมไป
เลย หนึ่ง..สอง....สาม....สี่....ห้า.....”

เจ้าแห้วรู้ว่าน้ำน้อยยอมแพ้ไฟ ถ้าเขาขึ้นต้อตั้งชีวิตของเขาก็จะพบจุดจบด้วย
น้ำมือของเด็กหนุ่มเหล่านี้ ดังนั้นเจ้าแห้วจึงล่าถอยกลับขึ้นไปบนเรือน และนึกในใจว่า อนาคต
ของเจ้าเมฆกับเพื่อน ๆ จะต้องสิ้นสุดลงด้วยคุตตะราง หรือกระสุนปืนตำรวจอย่างไม่มีปัญหา
เจ้าแห้วปิดประตูรั้วนอกชาน และใส่กลอนไว้ตามเดิม

เมื่อเจ้าแห้วเดินเข้ามาในห้องนอนของยศ เทวฤทธิ์ทุกคนก็พากันมองดูเจ้า
แห้วเป็นตาเดียว

“เฮ้” พลร้องขึ้นดัง ๆ “รีบไปโทรศัพท์บอกตำรวจซีโว้ย”

เจ้าแห้วถอนหายใจเฮือกใหญ่

“รับประทานไปไม่ได้ครับ พอลงไปจากเรือนอ้ายเมฆกับพรรคพวกของมันก็
เข้ามาล้อมผมไว้ รับประทานบังคับให้ผมขึ้นมานบนเรือน มันมีมีดมีดาบมีไม้เป็นอาวุธครับ
พวกมันตั้งสิบกกว่าคน รับประทานผมก็ต้องถอยกลับขึ้นมานบนเรือน”

ยุทธพุดเสริมขึ้นดัง ๆ

“เห็นไหมครับ อ้ายเมฆกำลังถึงอย่างนี้ พวกคุณลุงจะให้ผมอดใจไปถึงไหน ให้ผมลงไปสู้กับมันเถอะครับ ผมอยู่ในฝูงจึงจกผมก็ต้องเป็นจิงจกด้วย อ้ายพวกนี้กลัวความเลว และความร้ายกาจของคนอื่นครับ”

“อย่างฟังดูวาม อ้ายหลานชายลุงจะไปโทรศัพท์บอกตำรวจเอง การต่อสู้กับคนพาลก็เหมือนกับเอาทุเรียนไปแลกกับมะม่วง”

“เดี๋ยว ๆ อ้ายกร” นายพลดิเรกกล่าวขึ้นด้วยความห่วงใย “แกขึ้นไปจากบ้านคุณยศ แกจะต้องถูกล้อมกรอบแน่นอน”

นิกรหัวเราะเบา ๆ

“กันมีหนดคราปปลอมอยู่ในกระเป่าเอกสารของกันแล้วพร้อมด้วยแว่นตาคนแก่ กันจะปลอมตัวเป็นหมอแก่ ๆ มารักษาอ้ายยศเพื่อนกัน อ้ายเมฆมันคงปล่อยให้ไปโดยดี” เสียงหัวเราะดังขึ้นอย่างครื้นเครงแล้วเสียงร้องต่ำทำทนายก็ดังขึ้นมาจากบนเรือนอีก

“อ้ายสัตว์ยุทธ์ ทำไมไม่ลงมาทะเลือเวลาอีก 5 นาทีโว้ย ถ้าถูกขังขึ้นไปบนเรือน พ่อมึงจะถูกฆ่าตายด้วย ถ้ามึงเห็นแก่พ่อของมึงซึ่งกำลังเจ็บไข้ก็น่าอดใจกับกูตัวต่อตัว”

ในนาทีนั้นเอง นิกร การุณวงศ์ก็กลายเป็นชายชราในวัยใกล้จะเข้าโลงคนหนึ่ง เขาถอดเสื้อสากลแขวนไว้ในห้องนอนของยศ นายจอมทะเล้นเดินหลังโกนนิดหน่อยมือขวาถือไม้เท้ามือซ้ายถือกระเป่าล่วมยาของดร.ดิเรกพาตัวเดินออกมาจากห้องนอน ใบหน้าของเขามีหนดคราปปลอม ผมหงอกประปรายเพราะใช้แป้งละลายน้ำทา เขาสวมแว่นตาคนแก่ราคาถูก ๆ

นิกรก้าวลงมาสู่พื้นนอกชานด้วยความยากลำบากแล้วบ่นพึมพำ

“เฮ้อ – เมื่อหนุ่มเล่นวิ่งกระโดดข้ามรั้วสบายไปเลย พอแก่ตัวเข้าก้าวลงจากพื้นสูงไม่ถึงสามฟุตเกือบจะหกล้ม โอ้ย...ซั่มโมสังโฆ อิติปิโสภควา”

นิกรเดินกระเผลกกระเผลกมาที่ประตูรั้วนอกชานก็ถอดกลอนเปิดประตูออก เขาใจหายวามเมื่อแลเห็นเจ้าเมฆกับกลุ่มอันธพาลยืนอยู่เรียงราย และเจ้าหนุ่มร่างล่ำสันคนหนึ่งถือบั้งตอเล่มใหญ่ขวามือเป็นเงาวาววับ นายจอมทะเล้นพยายามแสดงบทบาทของชายชราให้แนบเนียนที่สุด ค่อย ๆ พาตัวเดินลงบันไดมาอย่างแช่มช้า

แต่พอสุดขั้นบันได วายร้ายวัยรุ่นซึ่งมีเจ้าเมฆเป็นหัวใจก็ปราดเข้ามาห้อมล้อม

“จะไปไหนลุง” เจ้าเมฆถามห้วน ๆ

นิกรยิ้มแห้ง ๆ พุดเสียงคนแก่ได้ดีเกินคาด

“ข้าน่ะเระะ ข้าจะกลับบ้านของข้านะซี ข้ามาเยี่ยมใช้นายยศเขา” พุดจบนิกรก็จามออกมาดัง ๆ เพราะหนดปลอมทำให้เขาคันจมูก

คราข้างซ้ายของนิกรห้อยร่องแร้ง เจ้าเมฆมองดูนิกรอย่างขบขัน

“พี่ชาย ถ้ายังไม่อยากตายก็กลับขึ้นไปบนเรือนเสียดีกว่า ฉันจะไม่ยอมให้ใครที่อยู่บนเรือนไปจากบ้านนี้เป็นอันขาด”

นิกรมองลอดแว่นจ้องมองดูหน้าเจ้าเมฆอย่างเกลียดชัง

“ชะ ชะ ข้าอายุ 65 ปีแล้วโว้ยเสือกมาเรียกข้าว่าพี่ชาย นี่เ็งคิดจะข่มเหงคนแก่หรืออย่างไร”

เจ้าเมฆหัวเราะ

“ถ้าเป็นคนแก่จริง ๆ ฉันก็ไม่ข่มเหงหรือพิชายแต่มีมันคนแก่กำมะลอ เอา
หมวดคราบปลอมมาใส่จนหลุดห้อยออกมาข้างหนึ่งรู้หรือเปล่า”

นิกรสะดุ้งโหยงรีบยกมือตะครุบคราบปลอมของเขาแล้วติดไว้ตามเดิม คราวนี้
นิกรทำใจดีสู้เสือ เขายืมให้เจ้าเมฆ และพูดกับเมฆด้วยเสียงปกติ

“การพิพาทระหว่างแกกับยุทธกันไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับฉัน หลีกทางให้กันไป
เถอะน้องชาย”

เมฆสั่นศีรษะ

“เสียใจครับ ไม่ว่าคุณ หรือเทวดาที่อยู่บนเรือนหลังนี้ ผมจะยอมให้ออกไป
จากบ้านนี้ได้ก็หมายความว่าผมได้ฆ่าอ้ายยุทธแล้ว เชิญคุณกลับขึ้นไปบนเรือนเถอะครับ”

นิกรยักคิ้วให้

“ถ้ากันไม่ทำตามคำสั่งแกจะมีอะไรเกิดขึ้น”

“ก็คงจะมีอะไรนิดหน่อยครับ คือผมและพวกผมช่วยกันฆ่าคุณเสีย”

นิกรสะดุ้งโหยง

“ถ้ายังงั้นกันจะขึ้นไปบนเรือนเดี๋ยวนี้”

แล้วนิกรก็เดินขึ้นบันไดไปบนเรือนท่ามกลางเสียงหัวเราะชอบอกชอบใจของ
พวกอันธพาล เมื่อนิกรกลับเข้ามาในห้องคนไข้ และเล่าให้ฟังว่า เขาถูกล้อมกรอบไม่สามารถ
จะออกไปจากบ้านหลังนี้ได้ ยุทธ เทวฤทธิ์ก็เดือดดาลขึ้นมาทันที แต่คณะพรรคสี่สหาย
เห็นยวรั้งเขาไว้ไม่ยอมให้เขาลงไปต่อสู้กับเจ้าเมฆ

อย่างไรก็ตาม คำทำทนายของเจ้าเมฆที่ร้องตะโกนขึ้นมาทำให้สี่สหายกับเจ้า
คุณปัจจนึก ๆ ต้องย่องยากลำบากใจไม่น้อยซึ่งรวมทั้งยศ และภรรยาของเขาด้วย

“อ้ายยุทธ อีกสองนาทีก่อนนั้นเมื่อครบกำหนดเวลานี้แล้วมึงไม่ลงมา กูจะเอา
ระเบิดขวดขว้างขึ้นไป แล้วกูจะพาพรรคพวกบุกขึ้นไปฆ่ามึงกับพ่อมึง เสร็จแล้วกูจะเผาบ้าน
มึงเสียมันจะลูกกลมไปไหมบ้านใครก็ช่าง ได้ยินไหมอ้ายยุทธ ถ้ามึงเป็นลูกผู้ชายมีเลือดนักสู้ก็
กระโดดลงมา”

ยุทธ เทวฤทธิ์ชบกรามกรอด เขานึกถึงพ่อแม่ และคณะพรรคสี่สหายซึ่ง
จะต้องบาดเจ็บล้มตาย หรือได้รับความเดือดร้อนเพราะเขาเป็นต้นเหตุ เด็กหนุ่มบอกตัวเองว่า
เขายอมตายคนเดียวดีกว่า หรือมีจะนั้นถ้าโชคช่วยเขา เขาก็อาจจะฆ่าอ้ายเมฆได้

ยุทธผลุนผลันลุกขึ้นยืนวิ่งออกไปจากห้องนอนของพ่อด้วยเลือดนักสู้ หลายต่อ
หลายคนร้องตะโกนเรียกเขา สี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนึก ๆ และเจ้าแห้วลุกขึ้นติดตามออกไป
ศิริจันทร์ยกฝ่ามือทั้งสองปิดหน้าร้องไห้กระซิก ๆ

“โถ – ลูกแม่”

ยศยืมเสรำ ๆ

“ร้องให้ทำไมศิริจันทร์ ลูกเราไม่ใช่อันธพาลแต่ศักดิ์ศรีของลูกผู้ชายทำให้ยุทธ
ต้องสู้กับเขา แล้วก็ยุทธกลัวพี่กับเธอ และเพื่อน ๆ ของพี่จะถูกระเบิดขวดด้วย”

หล่อนปล่อยมือที่ปิดหน้าอก

“พี่ยศจะไม่ออกไปดูลูกเพื่อเป็นกำลังใจให้ลูกหรือคะ”

ยศสั่นศีรษะ

“พี่ไม่เข้มแข็งพอที่จะออกไปดูลูกดวลมิดสันกับอ้ายเมฆ ลูกเราตัวเล็กกว่า บอบบางกว่า และอายุน้อยกว่าแต่พี่จะวิงวอนขอให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายดลบันดาลให้ชัยชนะ เป็นของลูกเรา”

ศิริจันทร์สะอื้นดัง ๆ

“จันทร์ก็ไม่กล้าออกไปดูลูกเหมือนกันแหละค่ะ”

ขณะนี้เอง สิ่งหนุ่มทั้งสองได้เริ่มต้นดวลมิดพอกันแล้วโดยไม่มีระเบียบกติกา ไม่มีกำหนดยก และไม่มีการห้าม ประชาชนคนดูนับร้อยต่างยืนมองดูด้วยความตื่นตื่น หวาดเสียว บรรดาอันธพาลที่เป็นพรรคพวกเพื่อนฝูงของเมฆต่างก้องตะโกนหนุนเอาใจช่วย เมฆ สิ่งหนุ่มที่กำลังพยายามเบ่งรัศมีเพื่อความเป็นเจ้าถิ่น

เจ้าเมฆสวมกางเกงบลูยีน สวมเสื้อยืดแขนสั้นคอปกสีเหลือง ส่วนยุทธสวม กางเกงบลูยีนเช่นเดียวกัน สวมเชิ้ตฮาวายสีบานเย็น ทั้งสองถือมีดพกคู่มือกระชับมันจ้องตา เข้มมองดูกันและค่อย ๆ สืบเท้าเข้าหากัน ต่างคนต่างระมัดระวังตัวเต็มที่ เพราะการเพลิง พลังันดเดี่ยวย่อมมีหวังจบชีวิตทันที

สี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉิม ๒ และเจ้าแห้วเท่านั้นที่ตะโกนเชียร์ฝ่ายยุทธ

“รับประทานคุณหนูอย่าถอย” เจ้าแห้วเอ็ดตะโรลั่น “กระโจนเหยียบเข้าแทง กบาลมันเลยครึ่ง ระวังคุณหนู”

เจ้าเมฆโถมเข้าแทงซ้ายขวาอย่างบ้าบิ่น แต่เจ้าเมฆพยายามทำบทธาทำให้ เหมือนแจมส์ ดิ้นมากเกินไป คมมีดจึงเฉียดร่างยุทธไปอย่างหวุดหวิด ถึงกระนั้นผู้หญิงหลายคนที่ยืนดูอยู่ร้องหวีดวายไปตามกัน

พลผลอตัวตะโกนขึ้นบ้าง

“แทงมันบ้างอ้ายหลานชาย บุกเข้าไป อย่างมากก็แค่ตายเท่านั้น”

ดูเหมือนยุทธเชื่อคำหนุนของพล เขากระโจนเข้าใส่คู่ต่อสู้อย่างรวดเร็วราวกับ พัดลมร้ายตะครุบเหยื่อ มีดพกคู่มือของยุทธแทงกระหน่ำหมายหน้าอกเมฆโดยไม่นับครั้ง เมฆถอยหลังกรุดพยายามเอี้ยวตัวหลบคมมีด ครั้งหนึ่งเขาถูกแทงที่หน้าอกเฉียงไป แต่ถึง กระนั้นเสื้อยืดทางหน้าอกด้านขวาขาด และปลายมีดทำให้หน้าอกของเมฆเป็นแผลยาว โลหิต สีแดงเข้มไหลทะลัก

เมฆเสียขวัญแล้ว เพราะรู้ว่าถูกแทงที่หน้าซัดเลือด กำลังวังชาหมดไป อย่างน่าประหลาด เมฆนี้ก็ไม่ถึงว่ายุทธจะปราดเปรี้ยวองไวมีชั้นเชิงในการดวลมิดสัน เหนือกว่าเขาถึงเช่นนี้ เมฆเป็นฝ่ายถอยแล้ว พรรคพวกของเมฆเงยบกริบ ต่างคนต่างซุบซิบ กันถึงเลือดที่หน้าอกเมฆ

ทันใดนั้นเอง เมฆก็ได้ยินเสียงนายแมนพ่อของเขาร้องตะโกน

“สู้เขาลูกพ่อ สู้ตายอ้ายเมฆ มีดของพ่อที่เอ็งถืออยู่เคยตีมีดเลือดคนมาหลาย คนแล้ว”

เสียงหวนร้องขึ้นบ้าง

“เอามันอ้ายหลานชาย มีดในมือเอ็งที่ลุงให้เอ็งลุมฆ่าคนมา 99 คนแล้วโว้ย”

เจ้าแมนมองดูกิมหงวนอย่างขบขัน

“ถุย – อ้ายโกหก”

แทนที่จะโกรธเสียหงวนกลับหัวเราะ

“เออ – ก็โกหกนะซีวะ กูไม่ใช่ของคูสีมัลนี้หว่า จะได้ฆ่าคนเป็นร้อย ๆ”

การต่อสู้ด้วยมีดสั้นปรากฏว่ายูทรได้เปรียบคู่ต่อสู้แล้ว ทั้งด้านชั้นเชิงกำลังกาย และกำลังใจ ยูทรโถมเข้าแทงเมฆอีกครั้งหนึ่ง คมมีดถูกท้องแขนข้างซ้ายของเมฆเป็นบาดแผลหวอะหวะเลือดไหลทะลักออกมาอีก นิกรตบมือกระโดดโลดเต้นดีใจ

“หนักเข้าไปอ้ายหลานชาย แทงหัวใจมันชิวะยูทร”

ยูทรยืนตั้งหลักมัน พักหน้ายั่วเย้าคู่ต่อสู้

“มา – เข้ามาอ้ายเมฆ แกลองเอาเลือดกันออกสักหยดชิวะ หรือถ้าไม่สู้ก็โยนมีดทิ้งแล้วยกมือไหว้กันเสีย”

เมฆแสร้งยิ้ม กระโจนเข้าไปใส่ยูทรทันที ยูทรใช้กลยุทธแบบมวยไทยเตะด้วยเท้าขวาเต็มเหนี่ยวถูกใบหน้าซีกซ้ายของคู่ต่อสู้ตั้งสนั่น ร่างอันสูงใหญ่ของเมฆเซถลา ความเจ็บปวดมีนงงทำให้เมฆปล่อยมีดพหกหลุดจากมือ ยูทรรุกประชิดติดพัน แทนที่เขาจะถือโอกาสสังหารเมฆด้วยมีดพหกคู่มือของเขา เขากลับโยนมีดไปให้เจ้าแห้วแล้วรัวหมัด เข่า เท้า และศอกส่งเมฆลงไปนอนวัดพื้น

“มา – ลูกขึ้นมาอ้ายเมฆ แกรู้ดีชิวะว่ากันไม่อยากฆ่าแก ลูกขึ้นมาชกกับกันด้วยหมัดลุ่น ๆ ดีกว่า”

เมฆรวบรวมกำลังลุกขึ้นยืนด้วยทิวี่มานะ

“อือ มึงแน่ไวยูทร น้ำใจของมึงสมเป็นลูกผู้ชายจริง ๆ ถ้ามึงแทงกู กูก็เนาแล้ว” พูดจบเจ้าเมฆก็เข่าอ่อนล้มลงไปอีก

นายแมนปราดเข้ามาประคองลูกชายของเขา ยูทรกวาดสายตามองดูพรรคพวกของเมฆซึ่งยืนอยู่เรียงราย

“ใครสงสัยจะขอพิสูจน์ฝีมือกับกันก็เชิญเรียงหน้าเข้ามา ไม่ต้องเกรงใจนะเพื่อน จะดวลมีดสั้น หรือจะฟาดปากกันก็ได้”

เงียบกริบ ไม่มีใครหาญสู้ หรือทดสอบฝีมือกับยูทรเลย ยูทรกลายเป็นสิ่งห่มุ่นผู้นำเกรงขามไปแล้ว เขาเดินกลับมาหาคณะพรรคสี่สหาย และเจ้าคุณบัจฉริก ฯ

“คุณปู่กับคุณลุงจะเห็นใจผมนะครับ อ้ายเมฆทำยทายดูหมิ่นผมอย่างนี้ ผมอดใจไม่ได้จริง ๆ ผมรู้ว่าถ้าเผชิญกับคนพาลเราก็ต้องพาลให้ยิ่งกว่ามัน”

พลยกมือตบหลังยูทรเบา ๆ

“เธอทำถูกแล้วยูทร ถ้าเธอไม่ลงมาสู้กับเขา เมฆก็จะเอาระเบิดขวดขว้างขึ้นไปบนบ้าน พ่อแม่ของเธอ และพวกลุงอาจจะบาดเจ็บล้มตายก็ได้ ลืมเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเสียเถอะ เย็นนี้ลุงจะมารับเธอ และพ่อแม่ของเธอไปอยู่บ้านพักของลุงในโรงแรม “สี่สหาย” เครื่องเรือนเครื่องนอน และของใช้ต่าง ๆ ลุงจะซื้อให้ใหม่หมด

เด็กหนุ่มประนมมือไหว้พลอย่างนอบน้อม

“ขอบพระคุณครับคุณลุง”

พลยกมือเขย่าศีรษะยูทรด้วยความปราณี

“สำหรับเธอลุงจะให้ทำงานเป็นบอยโรงแรม อย่าเห็นว่าเป็นงานต่ำ ๆ นะ หลานชาย เธอจะมีรายได้เดือนหนึ่งไม่ต่ำกว่าพันบาท”

กิมหวงดึงตัวยูทรเข้ามาถอด

“เธอดวลมีดสั้นได้ดีมาก ชกมวยก็ไม่เลว แต่สัญญากับลุงได้ใหม่ว่า เธอจะไม่ใช้กำลังต่อสู้กับใครอีก”

“ครับ ผมให้สัญญา”

“ดีมาก ไป – ไปบนเรือนเถอะ คุณพ่อคุณแม่ของเธอคงจะดีใจมากที่เธอรอดตายได้ชัยชนะคู่ต่อสู้

คณะพรรคสี่สหาย กับเจ้าคุณปัจฉิม ๕ ต่างพายุทธ เทวฤทธิ์ขึ้นบันไดไปบนเรือน ในเวลาเดียวกันนายแม่นก็ประคองเจ้าเมฆลูกชายของเขาผู้สิ้นชีพแล้วกลับไปบ้านพวกอันธพาลต่างครั้นคร้ามผีไม้ลายมือของยุทธไปตามกัน

จบบริบูรณ์